

ἀφρατοζύμωτος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀφρατός καὶ τοῦ ρ. ζυμώνω.

Εὐσαρκος καὶ ἀβρός: Ἄσμ.

Κόρη μου ἀφρατοζύμωτη καὶ κοσμοζηλεμένη.

Συνών. ἀφρατός 3. Πβ. ἀφροζύμωτος.

ἀφρατοκάρυδο τό, Νάξ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀφρατός καὶ τοῦ οὐσ. καρύδι.

Καρύδι ἔχον φλοιὸν εὐθραυστον. Συνών. ἀφροκάρυδο.

ἀφρατοκύδωνο τό, Νάξ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀφρατός καὶ τοῦ οὐσ. κυδώνι.

Τὸ εὐχυμον κυδώνιον. Συνών. ἀφροκύδωνο.

ἀφρατολέμονο τό, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀφρατός καὶ τοῦ οὐσ. λεμόνι.

Εὐμέγεθες λεμόνιον παραγόμενον δι' εἰδικοῦ ἐμβολιασμοῦ φράπας καὶ ἔχον φλοιὸν χονδρὸν, μαλακὸν καὶ ἐδώδιμον. Συνών. λεμόνι ἀφρατό (ιδ. ἀφρατός **A 3 β**), ἀφρολέμονο.

ἀφρατός ἐπίθ. κοιν. ἀφρατους βόρ. ιδιῶμ. ἀφρατέ Τσακων. ἀβράτος Κύπρ. (καὶ ἀφράτος) φράτος Ἡπ. (Χιμάρ).

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀφρατός.

A) Ἐπιθετικ. 1) Ὁ ἔχων τὴν ὄψιν ἀφροῦ, ὁ ὅμοιος μὲ ἀφρὸν ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1,200: Ποίημ.

Κι δταν τὰ νέφη ἀστράπτουνε, δείχνουν κορφὲς ἀφράτες... κάθεται ἡ νῆα κι ἀκαρτερεῖ 'ς τ' ἀκρογιαλιὸν τὰ βράχια.

β) Λευκὸς ὡς ὁ ἀφρός Ζάκ. Ἡπ. Θεσσ. (Ὀλυμπ.) Κάμπ. Κρήτ. Μεγίστ. Σκῦρ. κ.ά.—ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,346: Ἀφράτο ἀλάτι Σκῦρ. Ἀφράτη πέτρα αὐτόθι. || Ἄσμ.

Νά 'παιρνα τὰ πελέκια μου, νὰ μπῶ σὲ περιβόλι,
νὰ βρῶ τ' ἀφράτο μάρμαρο, τ' ἀτίμητο λιθάρι

Ὀλυμπ.—Ποίημ.

Κάτασπρο τὸ κεφάλι του, πυκνὸ μακρὸν τὸ γένει του,

'ς τὰ λιμοκαμένα στήθη του ἀφράτο κατεβαίνει

ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἀν. 2) Ἀπαλὸς ὡς ἀφρός συνυπονοουμένης πολλαχὶ καὶ τῆς σημασίας τῆς λευκότητος κοιν. καὶ Τσακων.: Ἀφράτο γλύκισμα-παξιμάδι-ψωμί κττ. κοιν. Ἀφράτο προζύμι Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Ἀφράτε ἄντε (ἄρτος) Τσακων. Ἡ σημ. καὶ μεσν. 3) Ἀβρός καὶ παχουλὸς κοιν. καὶ Τσακων.: Ἀφράτη γυναῖκα-κωπέλλα κττ. Ἀφράτο κορίτσι. Ἀφράτο χέρι κοιν. Ἀφράτα σάτη (κόρη) Τσακων. Συνεκδοχικῶς καὶ ἐπὶ τοῦ κάλλους κοιν.: Ἀφράτη ὁμορφιά. Ἀφράτα κάλλη. Συνών. ἀφρατοζύμωτος. **β)**

Ὁ ἔχων φλοιὸν χονδρὸν καὶ τρυφερὸν πολλαχ.: Λεμόνι ἀφράτο. Συνών. ἀφρατολέμονο, ἀφρολέμονο. 4) Ὁ μαλακὸς τὴν σύστασιν, εὐθραυστος, εὐθρυπτος κοιν. καὶ Τσακων.: Ἀφράτα ἀμύγδαλα-καρύδια-φουντούκια κττ. Ἀφράτο χῶμα κοιν. Ἀφράτος τόπος (γῆ) Πελοπν. (Ἀνδρίτσ.) **β)** Μαλακός, οὐχὶ σκληρὸς Λεξ. Βλαστ. 324: Εὐλό ἀφράτο. 5) Ὁ ἔχων ἡδεῖαν γεῦσιν, εὐχυμος, ἐπὶ καρπῶν κοιν.: Ἀφράτο ἀχλάδι-κυδώνι-μήλο κττ. κοιν.

Ἀχλάδες ἀφράτες καὶ ἀπλῶς ἀφράτες ὡς οὐσ. Μέγαρ. **β)** Συνεκδ. ὁ παράγων καρπὸν μὲ εὐθρυπτον φλοιὸν, ἐπὶ δένδρου Κρήτ.: Ἀφράτη ἀμυγδαλὰ καὶ οὐσ. ἀφράτη. **γ)** Ὁ παράγων καρπὸν εὐχυμον Λέσβ.: Ἀφράτη ἄδουνζα καὶ οὐσ. ἀφράτ'. 5) Ὁ ἡδὺς τὴν γεῦσιν, ἐπὶ ποτῶν κττ. Μακεδ. (Ἀνασελ.): Ἀφράτου κρασί-ξίδι κττ. 6) Ὁ τυγχάνων ἐπιμελοῦς καλλιεργείας ἢ ὁ βρέθων καρπῶν ἀφράτων πολλαχ.: Ἄσμ.

Λεμονάκι μυρωδάτο | κι ἀπὸ περιβόλ' ἀφράτο.

B) Οὐδ. οὐσ. 1) Ὁ ἐξ ἀραβοσίτου ἄρτος Ἡπ. (Χιμάρ.) 2) Τὸ ποῶδες φυτὸν τύφη ἢ στενόφυλλος (tyrha angustata) τῆς τάξεως τῶν τυφωδῶν (thyphaceae) Κρήτ.

β) Ψαθὶ πλεκόμενον ἐκ τοῦ εἰρημένου φυτοῦ Κρήτ.

3) Σκευασία χυμικὴ δηλητηριώδης, διχλωριούχος ὑδράργυρος Ἡπ.

ἄφραχτος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ.) ἄφραχτους βόρ. ιδιῶμ. ἄφραγος σύνθη. καὶ Πόντ. (Σάντ. Χαλδ. κ.ά.) ἄφραγους βόρ. ιδιῶμ. ἄφραος Ἀνδρ. Κύπρ. Ρόδος κ.ά. ἄφραους Σάμ. κ.ά. ἄβραος Κύπρ. ἀνήφραχτος Κῶς ἀνάφραος Σύμ. Χίος ἀνήφραος Κάμπ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἄφρακτος. Περί τῶν τύπ. ἀνάφραος, ἀνήφραχτος ιδ. ἀ-στερητ. 1 δ.

A) Κυριολ. 1) Ὁ ἄνευ φράκτου, ὁ μὴ ἔχων περὶ φραγμα, ἄφρακτος κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἀφραχτος κῆπος. Ἀφραχτη αὐλή. Ἀφραχτο ἀμπέλι-χωράφι κττ. κοιν. || Παροιμ. Ἀφραχτος κῆπος, ἔρημα τὰ λάχανα. Ἡπ. κ.ά. Ἀβραον ἀμπέλιν ἐν τοῖς γαδάροις μάντρα Κύπρ. Ἀφραγον ἀμπέλ' καθένας τοῦ τρυγᾷ Μακεδ. Συνών. ἀπόφραχτος, ξέφραγος. 2) Ὁ μὴ κατάλληλος πρὸς φραγμὸν, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ φραχθῇ πολλαχ.: Ἀφραγο χωράφι. Ἀφραγη τρυπα.

B) Μεταφ. 1) Ὁ μὴ ἔχων περιορισμὸν πολλαχ.: Φρ. Ἀφραγο στόμα (ἐπὶ πολυλόγου καὶ φλυάρου) πολλαχ. Συνών. ἀπύλωτος 1. 2) Ὁ μὴ ἐπιδεκτικὸς περιορισμοῦ πολλαχ.: Ἀφραγο στόμα.

ἀφρέα ἡ, Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφρός.

Ὁ ἐπίπαγος τοῦ βρασμένου γάλακτος. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀφρόγαλα 1.

ἀφρένγιστος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φρενγιστός < φρενγίζω.

Ὁ μὴ ἐξωργισμένος: Δὲν τὸν βρίζεις ποτὲ ἀφρένγιστο.

ἀφρερός ἐπίθ. ΑΜελαχρ. ἐν Ἀνθολ. Η' Αποστολίδ. 245—Λεξ. Μπριγκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφρός καὶ τῆς καταλ. -ερός.

Ἀφρώδης ἐνθ' ἀν.: Ἀφρερὰ νερὰ ΑΜελαχρ. ἐνθ' ἀν.

ἀφρεσκάριστος ἐπίθ. σύνθη.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φρεσκαριστός < φρεσκάρω.

1) Ὁ μὴ διὰ ραντισμοῦ ὕδατος καταστάς δροσερός: Λουλούδια ἀφρεσκάριστα. 2) Ὁ μὴ δι' ἀναχρωματισμοῦ, ἐπισκευῆς κττ. προσλαβὼν ὄψιν καινουργούς: Ἀφρεσκάριστη εἰκόνα. Ἀφρεσκάριστο ἐπιλο-πάτωμα κττ. 3) Ἀκαλλώπιστος, ἀνευπρέπιστος: Ἀφρεσκάριστος πάει 'ς τὸ γάμο.

ἄφρητα ἡ, Πελοπν. (Κόρινθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφρός καὶ τῆς καταλ. -ητα.

Ἀφρός ὡς ἐκδήλωσις ὀργῆς: Εἶδε... τὴ γουρούνα νὰ ἔρχεται μὲ θυμὸ καὶ μὲ ἄφρητα κατεπάνω 'ς τὸ βασιλόπουλλο (ἐκ παραμυθ.) Συνών. ἄφρα, ἀφρί, ἀφρίά.

ἀφρι τό, Θεσσ. Πελοπν. (Μεσσ.) ἄφρι Πελοπν. (Μεσσ.)—ΑΠαπαδιαμ. Φόνισσ. 3.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφρός.

Ἀφρός ἐνθ' ἀν.: 'Σ τοῖς πρύμεις τοὺς φουσομανοῦν τ' ἀφρὶ Θεσσ. Ἡῦραν τὴν Μυρμήγκαινα πεθαμένη μὲ τ' ἀφρι 'ς τὸ στόμα ΑΠαπαδιαμ. ἐνθ' ἀν. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἄφρητα.

